

במדינה

מישפט

בא גועל לישראל

**השופט המושך בעטי-סופרים
התפלה, אך אסר את המשך
הפצת ספרי ה"תועבה"**

"אקדובט מפורסט מקוריאה, / תרגילים משונים מבצע. / בשיא גדולתו / הוא מוצץ לאישתו / חלוי בברכיו על דדיה." חמשירים אלה ואחרים. שפורטמו בספר עברי מהודר, העלו את חמתם של אנשי מחלק המוסר במישטרת מחוז תל-אביב. בעיקבות הוצאת הספר ערכו הללו פשיטה לילית על ביתו של אהרון בר, אחד משני מחברי הספר חמשירי זימה שהוא גם בעל בית-ההוצאה תמוז, האחראי גם להפצת הספר. שוטרי מחלק המוסר החרימו כמה מאות עותקים מהספר שנמצאו בדירה, ואהרון בר הועמד לדין. כל זה התרחש בשנת 1974.

נציג המישטרה האשים את בר ואת הוצאת תמוז בהפצת חומר-תועבה.

בבית-מישפט השלום בתל-אביב נגזר תיק התביעה במשך ארבע שנים תמימות. שני שופטים שלפניהם הובאה התביעה, פסלו את עצמם מלשבת בדין. אחד מהם טען שהוא מכיר את הנתבע אהרון בר באופן אישי, ועמיתו מחק את בר מכתבי האישום והשאיר את הוצאת-הספרים כנתבעת יחידה בתיק.

המו"ל העיוור. דמותו של אהרון בר רחוקה מלהתקשר עם תועבה. בר איבד את יד שמאלו ואת מאורי-עיניו, כשעלה

(המשך מעמוד 57)

מאשר לבן-נתן כראש עיר. זה נראה ש' היו חברי מיפלגה ששמו פתק של אמת למועצה ופתק ללהט.

"חורה לי שהעיתון דבר כתב, יום אחרי הבחירות, שכישלוננו של בן-נתן היה צפוי. המפלגה היתה צריכה לעמוד מאחוריו בכל מחיר. גם ההיענות מצד חברים מר-כזיים במפלגה באה מאוחר מדי. אומנם רבים נרתמו לעבודה, אבל הם עשו זאת רק חודש וחצי לפני הבחירות, וזה לא מספיק."

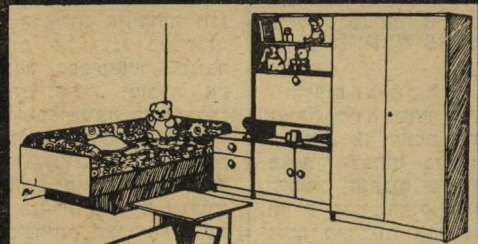
מלבד טענותיה של הוזה נגד חברי מיפ-לגתה, בפיה טענות גם נגד אנשי הלי-כוד. "הם לא בחלו בשום אמצעים כדי להשיג את מבוקשם," היא קובעת. "הם הפעילו לחץ על אנשי השכונות בדרום העיר, כדי שלא יצביעו עבורנו. בעלי-החגיות שם נבהלו מהם, ונמנעו מהצבי-עה ברגע האחרון. מה שלהט עשה עם כפר-שלם, גובל ממש בשערוריה. אני אר-מרת זאת במלוא האחריות. עם אדם שיש נגדו צו-הריסה כמו ציון דהרי, ושאותו ואת שכניו כינה להט, שודדי קרקעות' והגיש את שמותיהם לשר-הפנים, הולך להט ועושה סולחה, ושוחט כבשה ועורך הילולה רבתי.

הכישלון יתום. "הוא גם הבטיח להם פיצויים שהם דורשים עבור פינוי, וזה מסתכם במיליוני לירות. דהרי דורש שמור נה מיליון לירות, והוא בוודאי גם יקבל אותם מלהט, מבלי להתחשב בקריטריונים של הפיצויים שנותנת חברת חלמיש ה-עוסקת בתחום זה. כל ההבטחות של צי'צ' מקולטות, והוא יהיה בצרות אם לא יקיים אותן.

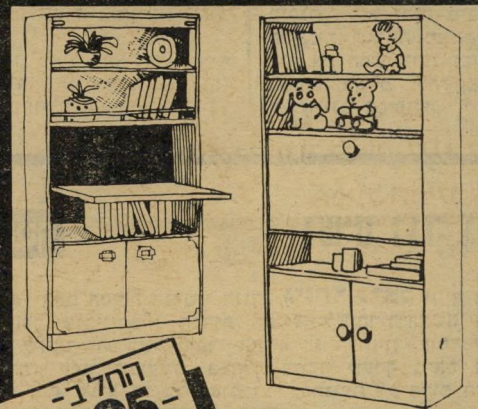
20 י"ד

חדרי ילדים "גולף"

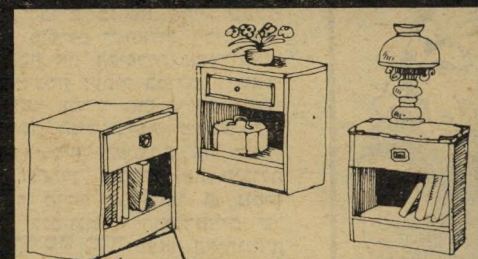
14,595.-
9,449.-

חדרי ילדים "גולף"

החל ב-
2,695.-

סקרטור (מכתבה)

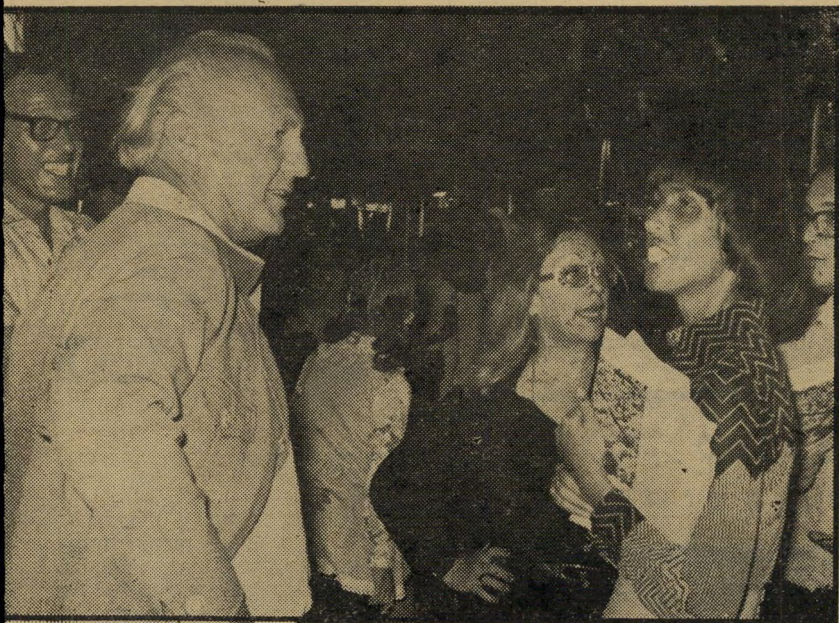

1,195.-
695.-

מבחר ארונות לילה בגוונים מרהיבים

תל אביב, רח' הרצל 158

דוברת הוזה (באמצע) עם אשר בן-נתן

על מוקש בתקופת מילחמת-ההתשה בי-סיני. אולם נכותו לא הפריעה לו להמשיך בתירגום ספרים מאנגלית*. לכתוב בעצמו ולעבור על כל כיתבי-היד שהוא מוציא לאור. הוא עושה זאת בעזרת קסטות מוקד-לטות או בעזרת ידידים הקוראים באוזניו את החומר הכתוב. את מלאכת ההדפסה במכונת-הכתיבה מבצע בר בעצמו, בידו האחת.

עיקר המחלוקת המישפטית בין התביעה לבין פרקליטה של הוצאת תמוז, עורך-הדין ישעיהו הירש, נסב על שאלת הגדרתו של חומר-תועבה. הירש טוען שהספר הוא בבחינת סיפורת, ואינו בא להשחית את מוסר הציבור כפי שטענה התביעה. מהו חומר תועבה? למעשה אין בישראל כל הגדרה מפורשת בסוגיה זו. החוק הישראלי אינו מגדיר בפירוט מהו חומר-תועבה, ומתן הדרכים לקבוע אם ספר מסויים הוא בבחינת תועבה או סיפ-

"מבקר המדינה כבר מחה על להט בי-דויח שהגיש, על שאינו מקיים צווי-הרי-סה התלויים נגד כל מיני אנשים. ידוע לי גם על אנשי ליכוד שהציעו מאה ליר-רות עבור קול ללהט.

"ההשתוללות הגדולה ביותר של הליכוד היתה ביום-הבחירות עצמו. רמקולים, שילטי-ניאון מוארים (בניגוד לחוק העיר-רוני) ומכונות, עברו ברחובות וחילקו חומר ברגע האחרון. כאשר התלוננתי לפני-עור של להט שאקרא למשטרה כדי להש-תיק את המוסיקה הרעשנית שבקעה מה-רמקולים, אמר לי: תתלונני, ובשמונה בנובמבר (יום אחרי הבחירות) יגזפו בי," אינני יודעת אם לצחוק או לבכות, אבל המסקנות עצובות מאד. מי שיצטער בסור-פו של דבר יהיו תושבי תל-אביב, אך לכל ציבור מגיע ראש-העיר שהוא ראוי לו."

מה עשה עכשיו הדוברת? היא עדיין אינה יודעת. קודם-כל תיקה חופשה ארו-כה שמגיעה לה, ואחר-כך תחליט על צעדיה הבאים.

נשמעת מרירות בטענות אלה? "בי-החלט. קשה לבלוע כישלון בשלוות-נפש," היא אומרת. "לניצחון יש הרבה אבות, אבל הכישלון יתום."

* בין השאר הוא תירגם והוציא לאור את ספר המופת האנטי-מילחמתי "ג'וני שב משדה-הקרב", שנכתב בידי דאלטון טרמבו ערב מילחמת-העולם השנייה. סרט שהופק על-יפי הסרט נאטר להקרנה בישראל.